

РЕШЕНИЕ

№ 1285

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20231100504218 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 15249 от 30.12.2022 г. по гр.д.№ 34514 по описа за 2022 г. на СРС, 85-ти състав се **:ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, че М. Х. А. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, следните суми: на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ сумата от 1 962.05 лв. - стойност на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот, представляващ апартамент № 26, находящ се в гр.София, ж.к. „*****“, с абон. № ***** , през периода от м. 10.2018 г. до м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 24.01.2022 г. до окончателното плащане; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 341.09 лв. - мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 21.12.2021 г.; на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата от 25.19 лв. - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м. 12.2018 г. до м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 24.01.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за

изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 3155/2022 г. по описа на СРС, 85 състав, като ОТХВЪРЛЯ както следва: частично иска с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ за стойността на доставената топлинна енергия - за разликата над 1 962.05 лв. до пълния предявен размер от 2 053.56 лв. и за периода от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г. - като погасен по давност; частично иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху стойността на доставената топлинна енергия - за разликата над 341.09 лв. до пълния предявен размер от 365.98 лв.; изцяло иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 5.16 лв. - мораторна лихва за периода от 31.01.2019 г. до 21.12.2021 г. върху стойността на услугата дялово разпределение.

Срещу така постановеното решение е постъпила **въззивна жалба**, подадена от **М. Х. А., ответник пред СРС**.

Решението се обжалва в частта, в която претенциите на ищеца срещу ответника /въззивник/, предявени по реда на чл.422 ГПК, са били уважени и в негова тежест са възложени разноските.

Сочи, че решението било неправилно и необосновано; постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Счита, че съда бил излязъл извън пределите на своята компетентност, тъй като се бил произнесъл извън обхвата на търсената от ищеца защита. В представените и приложими в случая ОУ било посочено, че падежът на месечните дължими суми за топлинна енергия /ТЕ/ настъпва в 45-дневен срок след изтичането на периода за който се отнасят, но това не следвало да променя претенцията на ищеца, тъй като на базата на нея била изградена защитата на въззивника. Падежът не бил определен правилно и не бил настъпил. Фактурата не отговаряла на изискванията на чл.114 ЗДДС и не била издадена в срока по чл.113, ал.4 ЗДДС. СРС не бил обсъдил възраженията, защото в чл.33, ал.1 от ОУ било регламентирано право на потребителите да правят възражения. След като фактурата не била издадена в съответствие със ЗДДС, то ответника не бил имал възможност да направи възражения. Затова ищецът не доказал, че ОУ са влезли в сила. Същевременно се признава, че въззивника е собственик на процесния топлоснабден имот. Ищецът не бил доказал и размера на претендираната от него, сума. Следвало да се има предвид, че съгласно чл.19

от ОУ потребителят имал право да поиска допълнителен отчет и преработване на изравнителната сметка. Не била предоставена и необходимата информация на потребителя съобразно чл.13 на Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5.04.2006 г., което нарушавало правото на защита на потребителите. Счита, че разпоредбата на чл.70, ал.8 от Наредбата за топлоснабдяването не следва да се фаворизира, а да се приложат чл.9 и чл.20 ЗЗД, което означавало, че потребителя следва да заплаща реално потребената топлинна енергия след като тяхната изравнителна сметка се преработи.

Иска се от настоящата инстанция да отмени решението и да постанови друго, с което исковете да бъдат отхвърлени, изцяло. Претендират се разноси.

От въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД е постъпил отговор, в който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна. Решението било правилно и обосновано, а претенциите му, които били уважени намира за доказани. Претендират се разноси, вкл. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 27.01.2023 г. **Въззивната жалба** е подадена на 10.02.2023 г.; следователно същата е **в срока по чл.259, ал.1 ГПК.**

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно **въззивната жалба е допустима.**

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка съдът приема, че обжалваното **решение е постановено в допустим процес и е валидно:**

Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 03.02.2022 г. , издадено по ч.гр.д.№ 3155 по описа за 2022 г. на СРС, 85-ти състав, е съобщена на длъжника на 17.02. 2022 г.

Възражението по чл.414 ГПК е подадено на 08.03.2022 г., т.е. в срок.

Указанията по чл.415 ГПК са достигнали до знанието на заявителя на

30.05.2022 г.

Исковата молба е предявена на 27. 06.2022 г.

Противно на соченото от въззивника, СРС се е произнесъл в рамките на това, с което е бил сезиран.

По основателността на въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че страните са обвързани от облигационно отношение - ответникът бил собственик на процесния топлоснабден имот и по арг. от чл.153, ал.1 ЗЕ се явявал потребител на топлинна енергия. Обстоятелството, че ответника е собственик на имота с ИД № 168379 било обявено за безспорно с нарочно определение от 02.11.2022 г. Отношенията между страните се уреждали въз основа на ОУ, приети от ищцовото дружество, в случая това били ОУ -2016 г., утвърдени от КЕВР. С доклада по делото съдът бил съобщил на страните, че му е служебно известно, че ОУ са публикувани в един централен и един местен вестник. С определение от 02.11.2022 г. било обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване реалността на доставката на топлинна енергия в процесния имот през исковия период на претендираната стойност. От това следвал извод, че иска за цената на доставена топлинна енергия е доказано по основание и размер. Като се е позовал на чл.33, ал.1 от ОУ-2016 г. съдът е достигнал до извода, че задълженията са срочни и месечните дължими суми за ТЕ следвало да се заплащат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. /Настоящата инстанция не цитира мотивите на СРС във връзка с възражението на ответника за давност, тъй като този въпрос не е предмет на въззивното обжалване/. Искът по чл.86, ал.1 ЗЗД е бил уважен частично при съобразяване, че за част от исковия период вземанията, предявени за установяване на погасени по давност като СРС се е мотивирал с разпоредбата на чл.119 ЗЗД. Позовал се е и на чл.33, ал.4 от ОУ-2016 г., съгласно които обезщетение за забава се дължало само за задълженията, които не са заплатени в срок, т.е. само за изравнителните сметки, ако не са заплатени в 45 –дневен срок. При тези си мотиви СРС е достигнал до извода, че иска за мораторна лихва върху стойността на доставената за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г. ТЕ е доказан по основание. Началото на забавата за заплащането на изравнителната сметка за периода м.10.2018 г. до м.04.2019 г. бил 15.09.2019 г., а за изравнителната сметка за периода м.05.2019 г. до

м.04.2020 г.- 15.09.2020 г., тъй като фактурите били издадени, съответно на 31.07.2019 г. и 31.07.2020 г. При това положение дължимата мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 21.12.2021 г., която СРС е изчислил по реда на чл.162 ГПК, възлизала на сумата от 341,09 лв. За тази сума искът бил основателен, а за разликата до претендирания размер от 365,98 лв. /Искът за забавено издължаване стойността на услугата дялово разпределение е отхвърлен изцяло като неоснователен и не е предмет на въззивното обжалване/.

По доводите във въззивната жалба:

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция споделя мотивите на СРС и същите по арг. от чл.272 ГПК следва да се считат и за мотиви на настоящето решение.

Противно на соченото от въззивника, не са допуснати нарушения при обсъждане на събраните по делото доказателства; обсъдени са доводите и възраженията на страните.

Видно от съдържанието на отговора по исковата молба ответникът не е оспорил, че е собственик на процесния топлоснабден имот, както и количеството и стойността на доставената от ищцовото дружество, топлинна енергия до процесния имот, не е било оспорено. Затова и с определението си от 02.11.2020 г. /л.35 по делото пред СРС/ съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че : ответникът е собственик на процесния топлоснабден имот през исковия период; реалната доставка на топлинна енергия в имота през заявения период на претендираната стойност. Затова и са оставени без уважение доказателствените искания на ищеца за допускане на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи.

Същевременно с определението си от 02.11.2020 г., представляващо доклада по делото, съдът е съобщил на страните, че му е служебно известно, че ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ищцовото дружество за 2016 г. са публикувани в един централен и един местен вестник.

Видно от съдебния протокол, съставен за първото по делото /пред СРС/ публично съдебно заседание, л.71 от делото пред СРС, процесуалния представител на ответника е заявил изрично, че няма възражения по доклада.

Следователно, доводите във въззивната жалба не съответстват на

процесуалните действия на съда и страните, вкл. на процесуалния представител на ответника, който е подал и въззивната жалба. Де факто въззивникът основава доводите си за неправилност и необоснованост на първоинстанционния съдебен акт на обстоятелства, които са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване.

За пълнота на изложението ще посочим, че от страна на ответника не е представено възражение по ОУ, което действително е в право на потребителя да го направи като срокът за това, обаче, тече от публикуването на ОУ, а не от издаването на фактурата по изравнителната сметка.

Въпросът за изпадането в забава на ответника по заплащането на стойността на доставената и потребена топлинна енергия е решен възможно най-благоприятно за ответника като 45-дневния срок е изчислен от датата на издаване на изравнителните сметки.

Ответникът не е ангажирал доказателства да е регистрирано лице по ЗДДС поради което правилата на които същият се позовава досежно реквизитите на фактурите по ЗДДС не намират приложение.

По отношение вземането, представляващо стойност на услугата за дялово разпределение, което е признато в полза на ищеца /въззиваем в настоящето производство/ не се излагат конкретни доводи поради което съдът не следва да излага мотиви.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваната му част първоинстанционното решение ще следва да бъде **потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението се явява правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника** разноски не се следват.

Въззиваемият претендира разноски и такива са сторени за юриск.възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв. за процесуално представителство.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15249 от 30.12.2022 г. по гр.д.№ 34514 по описа за 2022 г. на СРС, 85-ти състав, в частта в която се: **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, че М. Х. А. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, следните суми: на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ сумата от 1 962.05 лв. - стойност на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот, представляващ апартамент № 26, находящ се в гр.София, ж.к. „*****, с абон. № *****, през периода от м. 10.2018 г. до м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 24.01.2022 г. до окончателното плащане; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 341.09 лв. - мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 21.12.2021 г.; на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата от 25.19 лв. - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м. 12.2018 г. до м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 24.01.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 3155/2022 г. по описа на СРС, 85 състав, **както и в частта за разноските.**

ОСЪЖДА М. Х. А., ЕГН *****, съдебен адрес: гр.София, ул.“***** – адв. А. А., **да заплати** на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****, **сумата в размер на 100 лв. – разноски за процесуално представителство пред въззивната инстанция.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____